

Realisme i espiritualitat de cara a l'estiu

Dll, 27/06/2011 per Catalunya Religió

[Contemplació de l'Evangelí](#)

Segueixo apostant fort per l'Any Litúrgic, tan ben fet! Crec per tant que Quaresma, Setmana Santa, Pasqua amb la Vinguda de l'Esperit Sant, alguna cosa ens haurà deixat en les nostres persones i flotant en l'ambient.

En primer lloc, si tanco els ulls i intento resumir la vida del món de fa un mes, hi ha dues situacions que em recorden aquells fets inesperats, punxants, que van demanar tota l'entrega de Jesús en la seva Passió i Mort: dues situacions que són els fets de la Plaça de Catalunya (els "indignats") i la situació estable que està prenent la crisi. Ja no és l'inesperat falliment del Banc Lehman Brothers sinó un estat d'economia somorta i sempre amenaçada pels "mercats" que pot durar molt de temps.

A mi, aquestes dues situacions m'afecten com a ciutadà. Però sobretot la llei de l'Encarnació cristiana i el Concili Vaticà II (Gaudium et Spes, n. 39) m'ensenyen que l'esperança transcendent no ens ha de distreure, ans al contrari, de la tasca de millorar el nostre món que la fe ens el fa veure com a travessa vers el Regne de Déu.

No nego que vaig veure amb simpatia l'acampada a la Plaça, però també diré que molt abans dels fets lamentables contra els diputats al Parlament, desitjava una sortida positiva, donat que –en aquest món– les coses comencen i han d'acabar dignament. Jo imaginava alguna cosa semblant a un manifest senzill, que pogués ser rebut per la màxima quantitat de gent, amb el qual es posés fi a l'acampada.

Imagino el contingut d'aquest suposat manifest: no es podran votar candidats imputats de corrupció; caldrà suprimir el Senat, amb l'estalvi que això comportaria; podríem votar els nostres representants preferents, als quals ens sentiríem més propers, com un camí cap a les llistes més obertes; cal punts de consens i no pas de crispació per sortir de la crisi; i és urgent que les especulacions financeres estiguin sotmeses a la normativa dels governs democràtics.

La llei de l'Encarnació del Verb també em porta a imaginar una economia europea i catalana molt més austera però sense parilitzar-la: hi ha d'haver-hi línies de crèdit pels qui volen crear empreses, per exemple de complements per cotxes (segurament elèctrics); de cara a millorar encara els serveis turístics i tot el que és restauració, per a llençar al mercat els productes d'origen, per a educació i innovació... (Penso coses possibles a casa nostra).

I, sobre aquest desig profund del nostre cor de sortir de la crisi, desig que s'obrirà pas en el nostre món, ve l'espiritualitat. Més que una espiritualitat inventada, és l'espiritualitat que ens ha estat anunciada durant el temps Litúrgic de Pasqua: Déu Pare ens estima, ens ha donat el seu Fill, que ha sortit de la seva entranya per venir al món i arribar a la gran crisi de l'entrega per amor en la Creu i en la Resurrecció. Crist amic ens ha donat el tresor de l'Esperit que romandrà en nosaltres i en els nostres cors, com un recolzament i un impuls per caminar vers el Regne de Déu!

I aquí ve la pregària després del temps pasqual. ¿Sabeu que m'ha quedat de tot aquest temps? La importància de dir bé, de tant en tant, amb gran silenci interior, amb gran confiança, el Pare Nostre.

Vet aquí la meva senzilla glossa d'aquesta pregària que ho abasta tot:

Pare Nostre que estàs en el cel, sigui conegut i estimat el teu Nom.

Vingui a nosaltres el teu Regne de justícia, amor, i pau;

Faci's la teva voluntat a la terra com al cel, perquè escoltem la paraula de Jesús i la posem en pràctica.

Que sapiguem donar a tothom el pa de cada dia i que no ens falti el Pa de la Vida que és Crist en l'Eucaristia;

Perdona'ns les culpes amb el teu Amor perquè també nosaltres estimem i perdonem sempre.

No permetis que caiguem en temptació i allibera'ns de tot mal.

Un resum el tenim en el Salm 146: "El Senyor es complau en els qui confien en el seu Amor".